

Sakarias Nilsson i Storbo på 90-årsdagen

Det kan hända att gubben Sakarias i Storbo är den sista kvarlevande av de forkarlar, som i gamla tider körde fora med oxar på obanade stigar över skogar och fjällhedar till Drevsjö och Röros på andra sidan riksgränsen. Sakarias Nilsson kan berätta många både märkliga och lustiga minnen från färdvägarna in i grannlandet, när han var forkarl åt gamle Magnus Engzelius i Röros. Det är välkända trakter för honom, de där färdevägarna inom grannlandet, ty Sakarias Nilsson är t. o. m. född i Norge. Det skedde en vacker aprildag 1844, och därför har han också i år, närmare bestämt den 12 dennes, kunnat i högönsklig välmåga och lyckönskad av släkt och vänner fira sin 90-årsdag. Han kom till Sverige och bosatte sig vid 24 års ålder i Storbo, där han 1869 fann sin hustru Elin Jönsdotter. Det blev ett äkta par av den tidens nybyggargen, de hade överflöd av arbetslust och krafter, som räckte till för hårda tag, de levde med stränga ekonomiska beräkningar i en lycklig förnöjsamhet och skapade under små förhållanden ett eget hem, där elva barn föddes. Två av ättlingarna dogo unga, men de nio växte till i ålder och visdom och leva ännu, bosatta i hembyn eller annorstädes i Idre och även inom Särna, en har utvandrat och befinner sig i Amerika. Efter ett nära sextioårigt äktenskap blev gamle Sakarias änke man år 1928, och numera sköter äldste sonen gården, och hos honom har den gamle funnit en fristad i sin ålders höst. En väldig släkt av barn, mågar, sonhustrur, barnbarn och barnbarnsbarn vörda den gamle som släktens värdige patriark. Nittioåringen är kry till kroppen och har väl bevarat sina själsförmögenheter. Om man nu bortser från, att han med åren blivit en smula lomhörd, så har han inga krämpor att klaga över. Han läser sina tidningar och böcker utan glasögon och promenerar, när det faller honom in, till någon av sina barn i grannskapet av hans egen gård, och det kan bli promenader på både en och två kilometer. Nu är det bekväma landsvägar genom byn, och Sakarias Nilsson får se bussarna gå fram varenda vardag i veckan på vägar, där han fordom med möda tog sig fram med oxvagnen. För att nu inte tala om alla andra motorfordon, som surra genom byn!

Nittioårsdagen blev en högtidsdag för släkten i gemen, och för Sakarias-far i synnerhet. Han uppvaktades redan tidigt på morgonen av sina närmaste samt grannar och kära vänner, som i gryningen överraskade gamlingen med sång och muntliga lyckönskningar, kärkomna presenter och rejält nittioårskaffe med dopp av bästa välfägnad. Och innan dagen gick till ända, tog en dotterson det foto.....

Mora Tidning den 25 April 1934.

För hand: Död den 6 juni 1936, 92 år.

Den 11 mars 1935 såg han Flygmaskin fr. Särna till Flötningen.